

Revifalla d'un ciri consumit

Un relat de: [RFS1984](#)

Quan, a poc a poc, anava apagant-me,
rastre d'avió esvanint-se a cel obert,
impossible delinear el trajecte,
apenes podia arreplegar molles
que, al ras, havia escampat. Abandonades
ausades altres passes desdibuixaren
el propòsit que les uní en filera:
que si em perdia refera el camí.
Què sé jo, on aniré, d'on vinc?:
del buit al no-res passant per la vida,
que no té altre sentit sinó el de viure-la.

Enmig de tanta tempesta incessant
a colp de plor creixia la vall de llàgrimes,
en nits de sotsobra i desengany.
Esgarrares aquell horitzó amb un llamp,
fores el far ferm on referenciar-me,
boies, acollidor moll per fer bon port,
falca d'un riu que se n'eixia de mare.
Ens despullarem d'interioritats.
Aquells dies començarem a conèixer-nos
com diuen que fan les ànimes lliures.
Llavors em caigué la bena dels ulls,
molles esverant la palma del meu puny.

És quan t'escric açò que hi veig mig clar :
que hom pot confrontar una obra d'art
i, sent despistat, no fer-ne cabal
o, voluntariós, mirar d'entendre-la
encuriosint-se com més va més,
car capir-la és tasca que demana temps.

4-10-2013